

Feina feta no té destorb

Estimats diocesans,

Hi tornem: la missió és apassionant, certament esgotadora, però també fascinant. Que ningú decaigui. L'experiència confirma la duresa i la joia. Encerts i fracassos són el pa nostre de cada dia. No cal pensar ni que ho tenim tot fet –dada evident si observem el nostre entorn immediat–, ni que no es pot fer res de res. El que ens diuen les nostres vivències pastorals és que sembla força assenyat saber mesurar les pròpies forces, és a dir, ser dels qui no rebutgem mai ningú i ens deixem ajudar; ser, òbviament, dels qui en tota acció pastoral reconeixem els dons que l'Esperit ens ofereix per a seguir essent testimonis creïbles; ser dels qui no ens entristim amb facilitat i, per tant, ser dels qui recordem que Déu és qui té l'última paraula.

Avui, doncs, com a ressò de l'evangeli que l'Església ens ofereix, voldria fer esment d'una d'aquelles dites que fem servir per expressar la convicció d'haver fet el que havíem de fer, aquella que diu: «Feina feta no té destorb».

No voldria pas fer-ne una lectura centrada únicament en nosaltres mateixos. La missió és obra de l'Esperit; nosaltres som instruments de Déu. En tot cas, voldria subratllar la importància de fer el que està a les nostres mans, no més, tampoc menys.

El Regne que Jesús anuncià amb la seva vida és de Déu, no nostre. Nosaltres ens disposem a viure com a deixebles i missioners, plens d'esperança. Som dels qui ens reconeixem com a instruments seus, i és l'Esperit Sant qui ens atorga la capacitat de viure les benaurances.

El papa Francesc ens va advertir, en un escrit seu, *Gaudete et exsultate*, del perill de neognosticisme i de neopelagianisme. M'explico: esdevenir veritables instruments per a la missió no pot reduir-se a un conjunt de coneixements a l'abast únicament d'uns experts, ni pot ser fruit d'un voluntarisme extraordinari, a prova de bomba, en mans només dels més forts.

Així, doncs, a cadascú li toca fer allò que Déu li ofereix com a tasca, com a responsabilitat, començant per les situacions més petites, quotidianes i imperceptibles. Si som fidels en les petites coses, ho serem en les de més envergadura.

Les nostres accions, però, no poden restar separades de l'agraïment. Més enllà de l'èxit o del fracàs, aquest ser agraïts ens permet a tots de seguir dient ben alt: «L'esperança existeix!». El fet de dir «gràcies», o simplement viure agraïts, és un acte molt profund d'humilitat.

Qualsevol missioner sap retornar al lloc d'on va partir per agrair les seves pròpies arrels, els seus orígens. No pas perquè fossin perfectes, sinó perquè, per bé o per mal, van servir d'alguna manera per començar a caminar.

Si us plau, estimats diocesans de Lleida, siguem agraïts amb la fe que ens han transmès els nostres avantpassats. Siguem dels qui no ens cansem mai de viure el do de la fe amb valentia i agraïment. Fem el que ens toca fer, perquè «feina feta no té destorb». No oblidem mai qui som, d'on venim i cap a on anem. És així que la nostra missió se'ns mostrarà sempre com un do de l'Esperit Sant i, per tant, apassionant, de vegades un pèl feixuga, però, alhora, sempre esperançadora.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Obra hecha, nada pesa

Estimados diocesanos,

Aquí estamos de nuevo: la misión es apasionante, ciertamente agotadora, pero también fascinante. Que nadie decaiga. La experiencia confirma la dureza y la alegría. Los aciertos y los fracasos son nuestro pan de cada día. No hace falta pensar ni que lo tenemos todo hecho –dato evidente si observamos nuestro entorno inmediato–, ni que no se puede hacer nada de nada. Lo que nos dicen nuestras vivencias pastorales es que parece bastante sensato saber medir las propias fuerzas, es decir, ser de los que no rechazamos nunca a nadie y nos dejamos ayudar; ser, obviamente, de los que en toda acción pastoral reconocemos los dones que el Espíritu nos ofrece para seguir siendo testigos creíbles; ser de los que no nos entristecemos con facilidad y, por tanto, ser de los que recordamos que Dios es quien tiene la última palabra.

Hoy, pues, como eco del evangelio que la Iglesia nos ofrece, quisiera hacer mención de uno de aquellos dichos que usamos para expresar la convicción de haber hecho lo que debíamos hacer, aquel que dice: «Obra hecha, nada pesa».

No quisiera hacer de ello una lectura centrada únicamente en nosotros mismos. La misión es obra del Espíritu; nosotros somos instrumentos de Dios. En todo caso, quisiera subrayar la importancia de hacer lo que está en nuestras manos, ni más, ni menos.

El Reino que Jesús anunció con su vida es de Dios, no nuestro. Nosotros nos disponemos a vivir como discípulos y misioneros, llenos de esperanza. Somos de los que nos reconocemos como instrumentos suyos, y es el Espíritu Santo quien nos otorga la capacidad de vivir las bienaventuranzas.

El papa Francisco nos advirtió, en un escrito suyo, *Gaudete et exsultate*, del peligro del neognosticismo y del neopelagianismo. Me explico: convertirse en verdaderos instrumentos para la misión no puede reducirse a un conjunto de conocimientos al alcance únicamente de unos expertos, ni puede ser fruto de un voluntarismo extraordinario, a prueba de bomba, en manos solo de los más fuertes.

Así, pues, a cada uno le toca hacer aquello que Dios le ofrece como tarea, como responsabilidad, empezando por las situaciones más pequeñas, cotidianas e imperceptibles. Si somos fieles en las cosas pequeñas, lo seremos en las de mayor envergadura.

Nuestras acciones, sin embargo, no pueden quedar separadas del agradecimiento. Más allá del éxito o del fracaso, este ser agradecidos nos permite a todos seguir diciendo en voz alta: «¡La esperanza existe!». El hecho de decir «gracias», o simplemente vivir agradecidos, es un acto muy profundo de humildad.

Cualquier misionero sabe regresar al lugar de donde partió para agradecer sus propias raíces, sus orígenes. No porque fueran perfectos, sino porque, para bien o para mal, sirvieron de alguna manera para empezar a caminar.

Por favor, estimados diocesanos de Lleida, seamos agradecidos con la fe que nos han transmitido nuestros antepasados. Seamos de los que no nos cansamos nunca de vivir el don de la fe con valentía y gratitud. Hagamos lo que nos toca hacer, porque «obra hecha, nada pesa». No olvidemos nunca quiénes somos, de dónde venimos y hacia dónde vamos. Es así como nuestra misión se nos mostrará siempre como un don del Espíritu Santo y, por tanto, apasionante, a veces un poco pesada, pero, al mismo tiempo, siempre esperanzadora.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero, Obispo de Lleida